

Arrest

nr. 172 988 van 9 augustus 2016
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 19 april 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten van 5 april 2016.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 juni 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 juli 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. BRAWERS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 5 april 2016 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen worden thans bestreden en zijn gemotiveerd als volgt:

“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 07.10.2015 werd ingediend door:

Naam: B(...) C(...) Voorna(a)m(en): H(...) Nationaliteit: Marokko

Geboortedatum: 25.04.1978 Geboorteplaats: Marokko

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te : (...)

om de volgende reden geweigerd :

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 07.10.2015 gezinshereniging aan met een feitelijke partner G(...) R(...), J(...) E(...) (RR 81.12.19-428-11) op basis van artikel 47/1,1° van de wet van 15.12.1980. Hierbij moeten betrokkenen aantonen een duurzame relatie te hebben met de referentiepersoon.

Ter staving van de aanvraag werden volgende documenten voorgelegd : niet gedateerde foto's, een verklaring op eer dd. 06.10.2015 van mevrouw N(...) V(...) D(...), één overschrijving tbv 150 € van de referentiepersoon aan betrokkene in Marokko op 11.05.2015, 3 echo's als bewijs van zwangerschap, het paspoort van mijnheer met vermelding van zijn adres te Antwerpen.

Uit het geheel van bovenstaande documenten kan onvoldoende worden vastgesteld dat betrokkenen een duurzame relatie hebben. Wat betreft de foto's, deze zijn niet gedateert, noch voorzien van enige commentaar waaruit de context of de gelegenheid zou kunnen blijken en waardoor dus, in combinatie met andere bewijsstukken, zou kunnen afgeleid worden dat zij getuigen van de duurzame relatie tussen betrokkene en de referentiepersoon. Wat betreft de verklaring op eer door een privépersoon, daarvoor geldt eigenlijk hetzelfde. Een verklaring op eer kan niet getoetst worden op waarachtigheid zonder vergezeld te zijn van objectief verifieerbare elementen. De overschrijving van de referentiepersoon aan betrokkene in Marokko, lijkt weinig relevant. Geld overmaken aan een derde persoon in een vreemd land, hoeft niet noodzakelijk te betekenen dat deze mensen een relatie hebben, wel integendeel, dit kan eerder op een zakelijke transactie wijzen. Bij gebrek aan het paspoort waarmee mijnheer België/Schengen is binnengereisd kan trouwens niet vastgesteld worden sinds wanneer betrokkene in europa verblijft en kan dus ook de waarachtigheid van die geldstorting niet worden geverifieerd. De 3 echo's van zwangerschap bewijzen op geen enkele manier dat de echo's eigen zijn aan mevrouw G(...) R(...), J(...) E(...) en worden door geen enkel officieel document gestaafd. Voor zover ze wel degelijk van haar zouden zijn, bevestigen ze uiteraard evenmin het vaderschap van betrokkene. Dit kan van de echo's op zich niet blijken. De vermelding van het adres in Antwerpen in het huidige paspoort van betrokkene, werd er op zijn verklaring ingezet. De Marokkaanse autoriteiten zijn niet bevoegd de waarachtigheid van mijnheer zijn verklaringen na te gaan alvorens dit op te nemen in het paspoort. Uit nazicht van het Rr blijkt wel dat betrokkene op hetzelfde adres staat ingeschreven als de referentiepersoon in België 07.07.2015, echter in welk kader dit is nl. als feitelijke partners of niet, kan daar uiteraard niet van worden afgeleid.

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van ander familielid van een burger van de Unie, overeenkomstig art 47/1, 1° van de wet van 15/12/1980 toe te kennen.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7§1,1° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel werpt de verzoekende partij de schending op van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het middel luidt als volgt:

"3.1 Eerste Middel

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat om beroep in te stellen waarover hij/hij beschikt.

Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (R.v.St., m.110.071, 06.09.2002, R.v.St., m.129.466, 19.03.2004, R.v.St., nr. 132.710,21.06.2004).

Bij het nemen van een bestuurshandeling dient de overheid rekening te houden met alle elementen uit het dossier, zowel in rechte als in feite.

De beslissing berust dan ook kennelijk op een onredelijke, manifeste, foutieve en subjectieve appreciatie van de feiten en is compleet onevenredig zonder rekening te houden met alle elementen.

Verwerende partij nam de bestreden beslissing op lichtzinnige wijze.

*"Vage duistere of niet terzake dienende uitleg, onduidelijke, onnauwkeurige, ongeldige of niet-plausibele motivering, stereotiepe, geijkte of gestandariseerde motiveringen is niet afdoende" (D. VAN HEULE, *Vluchtelingen: Een overzicht na de Wet van 6 mei 1993*, Gent, Mys en Breesch, 1993, 78. en D. VAN HEULE, *"De motiveringsplicht en de vreemdelingenwet"*, TVR, 1993/2,67-71).*

Verzoeker wijst erop dat de verwerende partij geen enkele afweging van elementen heeft gemaakt en zonder verder na te denken en te zoeken naar een degelijke motivering tot een beslissing is gekomen, of, dat zulks minstens niet blijkt uit de bestreden beslissing hetgeen niet alleen in het kader van het motiveringsbeginsel vereist is, doch ook onder andere in het kader van het redelijkheidbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Zo is, in principe, eenieder - alsmede de verwerende partij - gebonden door de zorgvuldigheidsplicht: men moet handelen zoals elk normaal, voorzichtig en vooruitziend persoon dat zou doen, of met andere woorden zoals dat redelijkerwijze mag verwacht worden van een persoon en een overheid die zich in dezelfde omstandigheden bevindt.

Overeenkomstig de zorgvuldigheidsplicht moet de overheid zijn beslissingen met zorgvuldigheid voorbereiden en beslissen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op om zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te staven op een correcte feitenvinding (R.v.St., 02.02.2007, nr.167.411; R.v.St.14.02.2006, nr.154.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt dus aan de verwerende partij de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te staven op een correcte feitenvinding los van enige subjectiviteit. Uit de stukken en de motivatie blijkt zeer duidelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris tot zijn conclusie is gekomen op basis van een niet – correcte en subjectieve interpretatie van de feitelijke omstandigheden in casu.

De verwerende partij interpreteert daarenboven de stukken louter eenzijdig en subjectief zonder dienaangaande enig concreet en diepgaand onderzoek te voeren. Zo werd bijvoorbeeld nooit de moeite genomen om eens op het adres van verzoeker te komen controleren of hij daar samenwoont met mevrouw G(...) en of zij daar een relatie onderhouden. Evenmin werd verzocht om een DNA-onderzoek. Verwerende partij heeft in casu een beslissing genomen zonder deze met zorg en zonder deze met respect voor voorzorg voorbereid te hebben. Daarom heeft verzoeker geen recht gehad op een correcte behandeling.

Uit de motivatie kan onmogelijk worden afgeleid of de gemachtigde van de staatssecretaris het bovenvermelde zelf heeft onderzocht. Dit bewijst dat de beslissing niet correct is, minstens onzorgvuldig werd genomen.

Er wordt een onredelijk groot belang gehecht aan loutere perceptie en niet aan de relevante elementen en/of bewijsstukken.

Dit gegeven komt, als rode draad, aan bod doorheen de ganse tekst van de weigeringsbeslissing.

De schending van het zorgvuldigheidsbeginsel is om die reden voldoende bewezen."

2.1.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, alsook artikel 62 van de Vreemdelingenwet, verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden. (RvS 18 januari 2010, nr. 199.583, Staelens).

Verzoeker toont niet aan waarom de bestreden beslissing niet zou voldoen aan de vereisten van de formele motiveringsplicht. Hij verwijt de verwerende partij dat zij haar beslissing op kennelijk onredelijke

wijze heeft genomen en voert dus in wezen niet de schending aan van de formele motiveringsplicht maar van de materiële motiveringsplicht.

2.1.3. Verzoeker stelt dat verwerende partij geen enkele afweging van elementen heeft gemaakt en nooit enig concreet en diepgaand onderzoek heeft gevoerd, nu er nooit de moeite werd genomen om eens op het door hem opgegeven adres te controleren of hij daar samenwoont met mevrouw G(...). Veder nooit om een DNA-onderzoek verzocht.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de verwerende partij de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat zij bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt daarentegen niet in dat het bestuur er steeds toe gehouden is bijkomende stukken aan de betrokkene te vragen –zoals bijvoorbeeld een DNA-onderzoek- wanneer blijkt dat de door hem ingediende stukken niet volstaan (RvS 12 maart 2013, nr. 222.809). De bewijslast bij het indienen van een aanvraag rust immers bij de indiener zelf, die alle elementen moet bijbrengen die hij nuttig acht om zijn aanvraag te rechtvaardigen, en dit in het licht van de bepalingen waarop hij zich beroept en dewelke hij derhalve wordt geacht te kennen. De zorgvuldigheidsverplichting die rust op de bestuursoverheid geldt in het kader van een wederkerig bestuursrecht, evenzeer op de rechtsonderhorige (cf. RvS 28 april 2008, nr. 182.450, DE GRAEVE) en verzoeker kan zijn eigen in gebreke blijven niet zonder meer afwentelen op de verwerende partij. Dat de verwerende partij onzorgvuldig zou hebben gehandeld door de verzoekende partij niet te contacteren met het oog op het bekomen van verdere uitleg of stukken, is derhalve niet aangetoond. Evenmin toont verzoeker aan dat de verwerende partij zelf moest nagaan of verzoeker en de referentiepersoon daadwerkelijk samenwonen. Het gegeven op zich wordt overigens niet betwist, maar de verwerende partij stelt dat uit het gegeven van samenwonen niet kan worden afgeleid of zij al dan niet samenwonen als feitelijke partners.

2.1.4. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

Verzoeker poneert dan wel dat de beslissing berust op een onredelijke, manifeste, foutieve en subjectieve appreciatie van de feiten en compleet onevenredig is zonder rekening te houden met alle elementen, maar hij vergenoegt zich met deze algemene en vage beweringen, terwijl het hem toekomt om één en ander te staven met concrete argumenten. Hij blijft daartoe volledig in gebreke, zodat ook de schending van de materiële motiveringsplicht niet aannemelijk is gemaakt.

2.1.5. Het eerste middel kan niet worden aangenomen.

2.2.1. In een tweede middel werpt de verzoekende partij de schending op van artikel 47/1, 1° van de Vreemdelingenwet.

Het middel luidt als volgt:

“De beslissing vanwege de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen dd. 17 maart 2016 schendt artikel 47/1, lid 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Dit artikel bepaalt het volgende:

“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd: 1° de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft en die niet bedoeld wordt in artikel 40bis, § 2, 2”

In casu is wel degelijk aangetoond en bewezen dat verzoeker een duurzame relatie heeft met mevrouw G(...).

Verzoeker benadrukt eerst en vooral dat mevrouw G(...) de Spaanse Nationaliteit heeft en dus een burger van de Unie is. 6

Ten tweede is de duurzame relatie met mevrouw G(...) wel degelijk bewezen. Deze blijkt namelijk uit volgende elementen:

Verzoeker heeft samen met mevrouw G(...) een minderjarig kind, de heer M(...) B(...) C(...) G(...).
Ten onrechte stelt de gevolmachtigde van de minister dat het vaderschap van verzoeker en het
moederschap van mevrouw G(...) niet zou zijn bewezen door officiële documenten.

Dit is een manifeste foute bewering.

Zo verwijst verzoeker eerst en vooral naar de geboorteakte 1228 van het jaar 2016 van Antwerpen
District Antwerpen waarin het volgende staat:

Geboorteakte 1228 van het jaar 2016 van Antwerpen district Antwerpen

Kind:

Naam: B.C.G.

[...]

Geboorteplaats: Antwerpen district Antwerpen

Geboortedatum 02/02/2016 om 05:10uur

Moeder

Naam : G.R.

[...]

Vader

Naam: B.C. [naam van verzoeker]

[...]

(stuk 7)

Uit deze officiële akte blijkt duidelijk dat verzoeker M(...) B(...) C(...) G(...) (hierna kort: M(...)) heeft
erkend als kind.

Daarnaast blijkt uit deze officiële geboorteakte dat de aangifte van geboorte gebeurde door verzoeker
en mevrouw G(...) gezamenlijk.

Ook uit akte 315 van het jaar 2015 van Antwerpen district borgerhout met als onderwerp "erkenning
voor de geboorte" blijkt dat verzoeker heeft erkend dat hij vader is van M(...) en dat mevrouw G(...) deze
erkenning heeft aanvaard (stuk 8).

Dat M(...) het kind is van verzoeker en mevrouw G(...) blijkt verder nog uit volgende officiële
documenten:

- Geboortebewijs om het kraamgeld te verkrijgen in het raam van de wetgeving op de kinderbijslag (stuk
9),

- Document verplichte inenting tegen Poliomyelitis (stuk 10).

Deze documenten tonen dus ontegensprekelijk aan dat verzoeker en mevrouw G(...) een gezamenlijk
kind hebben en dat zij een duurzame relatie met elkaar hebben.

Ten overvloede verwijst verzoeker ook nog naar het medisch attest van Dr. B(...) V(...) J van 13 april
2016 waarin hij verklaart dat mevrouw G(...) "op regelmatige basis kwam voor prenatale raadpleging
over de periode van 01/07/2015 tot en met de bevalling op 02/02/2016. De patiënte werd telkens
vergezeld door haar partner B(...) c(...) H(...) en hij was aanwezig bij de bevalling" (stuk 11)

Verzoeker vergezeld mevrouw G(...) dus altijd bij de prenatale medische onderzoeken en was
aanwezig bij de bevalling. Verzoeker zou dit toch niet doen als hij geen relatie had met mevrouw G(...) en
als dit zijn kind niet zou zijn?

Uit deze talrijke officiële, tegensprekelijke en objectieve documenten blijkt dus ontegensprekelijk dat
verzoeker een duurzame relatie heeft met mevrouw G(...) en dat zij samen een pasgeboren kind
hebben.

Krachtens vaste rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens is het namelijk zo dat
het hebben van een gezamenlijk kind een bewijs is van een duurzaam engagement tussen de ouders (*EHRM, X, Y en Z t. Verenigd Koninkrijk*, 22 april 1997, *EHRR* 1997 (vol. 24), 143-180, par. 36).

De duurzame relatie blijkt dus duidelijk uit gezamenlijk kind en de samenwoning en ten onrechte heeft
de gevolmachtigde van de minister deze officiële documenten naast zich neergelegd en hier geen
rekening mee gehouden.

2. De duurzame relatie blijkt tevens uit het feit dat verzoeker al sinds 26 juni 2015 samenwoont met
mevrouw G(...) (stuk 6).

Verzoeker verwijst hiervoor onder meer naar de geregistreerde bijlage bij huurcontract (stuk 6). In dit
document wordt uitdrukkelijk bevestigd dat verzoeker een relatie heeft met mevrouw G(...).

Een eenvoudig bezoek bij de gezamenlijke verblijfplaats van verzoeker zou dienaangaande ook snel
duidelijk maken dat er sprake is van een relatie met mevrouw G(...).

Het oordeel van de gevolmachtigde dat uit de samenwoning niet blijkt dat er sprake is van een relatie
klopt dus niets. Deze bewering is door niets gestaafd en berust op een louter subjectieve appreciatie.
Hier kan dus geen rekening mee worden gehouden.

Ook de talrijke foto's die verzoeker heeft gevoegd lopende de aanvraag bevestigen de duurzame relatie.
Op deze foto's valt namelijk duidelijk te zien dat verzoeker en mevrouw G(...) elkaar graag zien en zich
gedragen als een koppel.

Zeker wanneer men de foto's samen bekijkt met de verklaring op eer van mevrouw N(...) V(...) D(...) en de overschrijving van 150,00 EUR van mevrouw G(...) aan verzoeker kan men alleen maar tot de conclusie komen dat er sprake is van een relatie.

Er is geen enkele reden om te twifelen aan de oprechtheid van de verklaring op eer.

Daarnaast gebeurde de overschrijving van 150,00 EUR aan verzoeker met als doel om hem tijdelijk te helpen om te kunnen overleven in Marokko. Mevrouw G(...) heeft dit enkel gedaan omdat zij verzoeker graag ziet en omdat zij een relatie heeft met verzoeker.

De gevolmachtigde van de minister stelt echter dat deze overschrijving betrekking kan hebben op een zakelijke transactie. Deze bewering is compleet subjectief en wordt zelfs uitdrukkelijk tegengesproken door het feit dat er in de transactie niet wordt verwezen naar een factuur of een overeenkomst.

Ook aan de bewering van de gevolmachtigde van de minister dat de waarachtigheid van de storting niet kan worden geverifieerd aangezien verzoeker zijn paspoort niet meer heeft waarmee hij België/Schengen is binnengekomen raakt kant noch wal. Uit de overschrijving blijkt namelijk duidelijk dat het geld werd overgeschreven naar een rekening in Marokko op naam van verzoeker.

Het moet verzoeker daarnaast tot slot nogmaals van het hart dat hij het betreurt dat de gevolmachtigde van de minister uiterst subjectief is en de objectieve elementen en officiële documenten in het dossier naast zich neerlegt.

Door de genomen beslissing wordt het recht op gezinsleven van verzoeker geschonden (art. 8 EVRM).

De conclusie is eenvoudig: verzoeker heeft een duurzame relatie met mevrouw G(...).

In ondergeschikte orde en enkel indien uw raad van oordeel zou zijn dat hogervermelde documenten en gegevens de relatie nog niet afdoende zou aantonen verzoekt verzoeker om de resultaten van het onlangs gevraagde DNA-onderzoek af te wachten. Dit onderzoek zal worden uitgevoerd op 26 april 2016 om 13.30 uur (stuk 13).

Op 14 april 2015 heeft verzoeker immers een "medische aanvraag verwantschapsonderzoek" ingediend (stuk 12). Gelet op de wachttijden bij het universitair ziekenhuis Antwerpen kan dit onderzoek pas gebeuren op 26 april 2016 om 13:30 uur (stuk 13).

Verzoeker verzoekt dan ook ondergeschikt om de beslissing aan te houden totdat de resultaten van het verwantschapsonderzoek gekend zijn."

2.2.2. Verzoeker betoogt dat er wel degelijk sprake is van een duurzame relatie en legt daarbij volgende stukken voor:

- geboorte akte 1128 van het jaar 2016
- akte 315 van het jaar 2015 met als onderwerp "erkenning voor de geboorte"
- geboortebewijs om het kraamgeld te verkrijgen in het raam van de wetgeving op de kinderbijslag
- document inenting tegen Poliomyelitis
- medisch attest van Dr. B(...) V(...) J(...): prenatale raadpleging
- geregistreerde huurovereenkomst 26 juni 2015

Verder verzoekt hij de Raad om de resultaten van het verwantschapsonderzoek af te wachten, en brengt hij deze resultaten, hangende het geding, ook daadwerkelijk bij.

Echter, de Raad kan niet anders dan vaststellen dat deze stukken hangende de aanvraag, nooit ter kennis werden gebracht van de verwerende partij, sommige uiteraard omdat ze dateren van na de bestreden beslissing, zodat verzoeker deze niet voor de eerste keer kan invoeren voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). De Raad zou immers zijn bevoegdheid overschrijden indien hij rekening zou houden met elementen die niet aan de verwerende partij zouden worden voorgelegd. Voor de beoordeling van de wettigheid van een bestuurshandeling moet de Raad zich plaatsen op het ogenblik van het nemen van die bestuurshandeling, rekening houdend met de alsdan voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (RvS 26 maart 2013, nr. 222.999). Eenzelfde vaststelling dringt zich op voor wat betreft de stukken die verzoeker bij de Raad neerlegde aangaande het DNA-onderzoek. Deze stukken kunnen desgewenst wel worden neergelegd in het kader van een nieuwe aanvraag.

Waar verzoekende partij rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) aanhaalt over het gezamenlijk kind als bewijs van een duurzaam engagement tussen de ouders, moet er dus op worden gewezen dat ten tijde van de aanvraag en op grond van de aan de verwerende partij toentertijd ter kennis gebrachte stukken niet werd aangetoond. De verwerende partij beoordeelde de in dat kader voorgelegde stukken als volgt:

“De 3 echo’s van zwangerschap bewijzen op geen enkele manier dat de echo’s eigen zijn aan mevrouw G(...) R(...), J(...) E(...) en worden door geen enkel officieel document gestaafd. Voor zover ze wel degelijk van haar zouden zijn, bevestigen ze uiteraard evenmin het vaderschap van betrokkene. Dit kan van de echo’s op zich niet blijken.”

Verzoeker toont niet aan dat deze beoordeling kennelijk onredelijk zou zijn, dan wel onzorgvuldig.

2.2.3. Waar verzoeker verder betoogt dat een eenvoudig bezoek bij de gezamenlijke verblijfplaats zou hebben duidelijk gemaakt dat er sprake is van een relatie van mevrouw G(...), kan worden verwezen naar wat reeds in de bespreking van het eerste middel werd gesteld. Het huurcontract dat thans bij het verzoekschrift werd gevoegd, kan, zoals gesteld, niet in overweging worden genomen in het kader van de wettigheidstoetsing, nu het niet aan de verwerende partij werd voorgelegd voorafgaandelijk aan het nemen van de bestreden beslissing.

De bestreden beslissing stelt verder het volgende:

“Wat betreft de foto’s, deze zijn niet gedateerd, noch voorzien van enige commentaar waaruit de context of de gelegenheid zou kunnen blijken en waardoor dus, in combinatie met andere bewijsstukken, zou kunnen afgeleid worden dat zij getuigen van de duurzame relatie tussen betrokkene en de referentiepersoon. Wat betreft de verklaring op eer door een privépersoon, daarvoor geldt eigenlijk hetzelfde. Een verklaring op eer kan niet getoetst worden op waarachtigheid zonder vergezeld te zijn van objectief verifieerbare elementen. De overschrijving van de referentiepersoon aan betrokkene in Marokko, lijkt weinig relevant. Geld overmaken aan een derde persoon in een vreemd land, hoeft niet noodzakelijk te betekenen dat deze mensen een relatie hebben, wel integendeel, dit kan eerder op een zakelijke transactie wijzen. Bij gebrek aan het paspoort waarmee mijnheer België/Schengen is binnengereisd kan trouwens niet vastgesteld worden sinds wanneer betrokkene in europa verblijft en kan dus ook de waarachtigheid van die geldstorting niet worden geverifieerd”

Verzoeker stelt dat de talrijke foto’s die zij bij de aanvraag heeft gevoegd de duurzame relatie bevestigen aangezien op de foto’s duidelijk is te zien dat verzoekende partij en mevrouw G(...) elkaar graag zien en zich als een koppel gedragen. Verder stelt zij dat er geen reden is om te twifelen aan de verklaring op eer van mevrouw N(...) V(...) D(...) en dat de overschrijving van 150 euro enkel gebeurde om verzoekende partij te helpen om tijdelijk te overleven en dat dit de relatie ook aantoot. Zij stelt ook dat uit de overschrijving blijkt dat het geld werd overgeschreven naar een rekening in Marokko op naam van verzoekende partij, waardoor het argument van de waarachtigheid van die geldstorting kant noch wal raakt. Betreffende het zakelijk karakter van de overschrijving stelt zij dat er in de transactie niet wordt verwezen naar een factuur of een overeenkomst.

Verzoeker geeft dan wel aan het oneens te zijn met de verwerende partij, maar toont niet aan dat zij de voorgelegde elementen op kennelijk onredelijke wijze heeft beoordeeld, temeer nu foto’s in scene kunnen worden gezet en verklaringen van een derde op zich niet kunnen worden getoetst –reden waarom de verwerende partij ervan uit is gegaan dat objectief verifieerbare elementen nodig waren om één en ander te ondersteunen. De overschrijving waarvan sprake voldoet niet als objectief verifieerbaar element naar luidt van de motivering, omdat geld overmaken aan een persoon niet per sé betekent dat er sprake is van een relatie en één en ander ook op een zakelijke transactie kan wijzen, en dat omdat niet kan worden vastgesteld sedert wanneer verzoeker in Europa verblijft, de waarachtigheid van de geldstorting niet kan worden geverifieerd. Verzoeker stelt dan wel dat er geen sprake is van een zakelijke transactie omdat er nergens wordt verwezen naar een overeenkomst of een factuur, enerzijds, en betoogt verder dat het geld werd overgeschreven op een Marokkaanse rekening van verzoeker, maar toont daarmee andermaal niet aan dat de verwerende partij de stukken op kennelijk onredelijke wijze heeft beoordeeld.

2.2.3. Het tweede middel kan niet worden aangenomen.

2.3.1. In een derde middel, door verzoeker vierde middel genoemd, wordt de schending opgeworpen van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM).

Het middel luidt als volgt:

“3.4 Vierde Middel

Als vierde middel haalt verzoeker aan dat door de beslissing zijn recht op gezinsleven wordt geschonden door de beslissing (schending art. 8 EVRM).

Het grondrecht van art. 8 EVRM verschaft aan eenieder die tot (een feitelijk of juridisch) gezin behoort een basis om hun belangen in rechte te doen gelden. Dit ook (en eigenlijk vooral) als dit gezinsleven wordt aangetast door de overheid.

In deze is het belangrijk te benadrukken dat het begrip 'gezinsleven' zich krachtens vaste rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens niet beperkt tot gezinnen die op het huwelijk gebaseerd zijn maar ook andere feitelijke relaties omvatten.

De bescherming van het gezinsleven voorzien in art. 8 EVRM is zelfs niet beperkt tot liefdesrelaties.

Verzoeker heeft een gezinsleven met mevrouw G(...) en M(...) en verzoeker verwijst naar het feit dat hij samenwoont met mevrouw G(...) sinds 26 juni 2015. Met M(...) woont verzoeker samen sinds de geboorte van M(...).

Het recht op gezinsleven van verzoeker wordt geschonden door de bestreden beslissing.

De gevolmachtigde van de minister haalt immers geen enkele grond aan die een inmenging en verbreking van het gezinsleven van verzoeker kan verantwoorden.

Krachtens art. 8 EVRM moet de beslissing dus worden vernietigd."

2.3.2. Artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

"1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de Wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Uit de bespreking van het eerste en tweede middel is gebleken dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat de verwerende partij op kennelijk onredelijke, onzorgvuldige of onwettige wijze heeft vastgesteld dat niet was aangetoond dat betrokkenen een duurzame relatie hebben. Precies omdat, opdat iemand zich zou kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM in eerste instantie moet aantonen dat er wel degelijk sprake is van een beschermenswaardig gezinsleven en dat niet is gebleken op grond van de in het kader van de aanvraag neergelegde stukken, kan de verwerende partij niet wordt verweten een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden te hebben genomen en daarbij niet verder te hebben gemotiveerd over artikel 8 van het EVRM. Het middel kan in die optiek niet worden aangenomen.

2.3.3. Verder moet erop worden gewezen dat verzoeker een nieuwe aanvraag heeft ingediend, ondersteund door de stukken die hij thans voor de eerste keer voor de Raad heeft voorgelegd. Ter zitting is gebleken dat hij naar aanleiding daarvan op 10 juni 2016 een attest van immatriculatie (AI) heeft gekregen.

Wanneer de betrokkene een AI wordt afgeleverd, houdt dit in dat hij op dat ogenblik een, weliswaar tijdelijk en precair, verblijfsrecht krijgt en dit in afwachting van de behandeling ten gronde van de aanvraag. Dit staat haaks op het verlenen van een bevel om het grondgebied te verlaten en er moet dan ook van worden uitgegaan dat de verwerende partij haar beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten impliciet doch zeker heeft ingetrokken (RvS 14 juni 2016, nr. 235.046). De vordering heeft, wat het ingetrokken bevel om het grondgebied te verlaten betreft, dan ook geen voorwerp meer zodat ze moet worden verworpen.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing kan leiden aangevoerd, en de tweede bestreden beslissing werd impliciet doch zeker ingetrokken.. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen augustus tweeduizend zestien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS